IEDUL CU TREI CAPRE de Octav Pancu Iasi

Povestea asta nu s-a intimplat chiar pe vremea cand se potcoveau puricii, ci mult mai aproape, cand puricii au devenit tare nesuferiti — iar eu va doresc, copii, sa n-aveti de-a face cu ei...
Cica nu departe de casa caprei cu trei iezi isi avea casa un ied cu trei capre. Era un ied ca toti iezii: nici mai mare, nici mai mic, nici mai frumos, nici mai urit. Cum s-ar spune: nici prea-prea, nici foarte-foarte. Numai ca el in loc de o capra avea trei: o capra-mama, o matusa-capra si o capra-bunica.
Grozav de bine o mai ducea iedul! Ce sa va spun, copii, pe mine daca m-ar lasa sa stau macar o zi in casa aceea, nu mi-ar trebui nimic. M-as lipsi bucuros chiar si de guturai — si voi doar stiti ce bine e sa ai guturai; stai in casa, bei ceai, toata lumea te intreaba cum te mai simti... In sfirsit, e strasnic. Ei bine, eu m-as lipsi fara pic de amaraciune pana si de guturai, numai sa pot trai o zi asa cum traia iedul cu trei capre. l2z7324le77run
Mama mamulita, ce mai trai!
Dimineata, nici nu apuca bine iedul sa deschida ochii, ca si incepea sa porunceasca:
,
— Capra-mama!
— Spune, fiul meu iubit!
— imbraca-ma. Nu pot singur . . .
Capra-mama nu astepta sa i se spuna de doua ori. Se apleca sa-i caute opincile sub pat, se urca pe dulap sa-i gaseasca nadragii si se baga dupa cuptor sa-i afle camasuica.
(De, iedul nu obisnuia — ca voi — sa foloseasca spatarul scaunului ori cuierul! isi arunca hainele unde nimerea.)
Capra-mama ii aduna straiele si se caznea sa-l imbrace: ii lega opincile — oh, ii tragea nadragii si camesuica — vai! si-i infasura briul — uf! cand se vedea imbracat, iedul iarasi poruncea: ■— Matusa-capra!
— Spune, nepotelul meu drag!
—- Dspateaza-ma. Nu pot singur . . .
Fara sa mai zabovească, matusa-capra se repezea la bucatarie, turna. Intr-o ulcica lapte dulce si aseza intr-o strachina mamaliguta calda, apoi punea ulcica si strachina pe-un stergar si le aducea fuguta la patul iedului; ii rupea matusa-capra din mamaliguta si indesa in gura iedului! Si tine-i matusa-capra ulcica la gura sa soarba iedul laptele! Si uite-asa, pana ispravea iedul toata mamaliguta din strachina si tot laptele din ulcica, ba ii mai aducea matusa-capra si cite-o placinta, ca era mare mestera la copt, iar iedul mare mester la inghitit.
Zburda iedul toata ziulica pe afara, iar seara, cand se intorcea acasa, se intindea in pat si poruncea:
— Capra-bunica!
— Spune, nepotelul meu scump! . . .
— Adoarme-ma! Nu pot singur . . .
Cit ai clipi, capra-bunica venea langa ied si se pornea sa-i cinte si sa-l legene;
— Nani, nani, nani, coboara, somn, pe scara ta nevazuta, nani, nani, nani, si opreste-te, somn, pe ochii nepotelului meu, nani, nani, nani.
Hei, asa trai ca al iedului mai zic si eu!
— Capra-mama, imbraca-ma!

■— Matusa-capra, ospateaza-ma!
— Capra-bunica, adoarme-ma! Nu pot singur.
Si capra-mama si matusa-capra si capra-bunica lasau toate treburile"si veneau fara zabava la porunca iedului. Lasa capra-mama rufele in albie, abia avea raga.z sa-si usuce miinile dar venea intr-un suflet sa-l imbrace pe ied! Lasa matusa-capra camasa necirpita, in graba se intepa la un deget, dar alerga sa-l ospateze pe ied! Lasa capra-bunica fusul, in fuga, scapa oche- larii si le spargea sticlele, dar nu intirzia sa-l adoarma si sa-l legene pe ied;
— Capra-bunica, adoarme-ma!
— Matusa-capra, ospateaza-ma!
— Capra-mama, imbraca-ma! Nu pot singur . . .
Asa viata sa tot traiesti o suta de ani si inca ai zice ca n-ai trait destul!
Dar "intr-o seara capra bunica il adormi pe ied, cand batu la poarta vecina, capra cu trei iezi.
— Scumpele mele surate — le zise ea caprei-mama, matu-sei-capre si caprei-bunice, dupa ce trecu pragul — am intrat uu o mare rugaminte in casa suratelor voastre. Miine seara mi se insoara iedul cel mare. Ia de nevasta o iada asezata si harnica, nu ca altele care... dar ce sa mai lungim vorba! Tare as vrea sa le pregatesc un ospat sa i se duca vestea. Ma rog, domniilor voastre, fiti bune si poftiti miine la mine sa-mi ajutati la invelitul sarmalutelor, la impletitul colacilor ori la ce-o mai fi trebuinta. O sa va multumesc si-o sa va rasplatesc, asezindu-va in capul mesei, ca pe cei mai de seama oaspeti. Va invoiti?
— Da se poate sa nu ne in voim? Miine in zori suntem la dumneata, surato. Te-ajutam cu draga inima, ii raspunse capra-mama. Cit priveste rasplata, de-o sa ne asezi in capul mesei, cinstea"ne-o fi prea mare si noi iti cerem sa nu-ti mai bati capul cu ea.
A doua zi, dimineata, pe la ceasul cand soarele inca se mai freca la ochi de somn, plecara cele trei capre ale iedului la vecina capra cu trei iezi.
Mai tirziu se trezi si iedul. Dupa cum ii era obiceiul, striga:
— Capra-mama! imbraca-ma!
Dar nimeni nu veni sa-l imbrace. Capra-mama, precum se stie, era plecata. Atunci incepu iedul sa se tavaleasca prin pat si sa urle ca vai de lume:
— imbraca-ma! imbraca-ma! imbraca-ma! Nu pot singur...
Vulpea, care tocmai trecea pe acolo si auzind urletele iedului, curioasa din fire, baga capul pe geam ca sa afle ce se intimpla. Nu stiu cum sunt toate vulpile, ca n-am avut prilejul sa fac cunostinta chiar cu toate, dar vulpea asta, pe linf ca era curioasa, mai era pe deasupra si tare hoata. Fura de stingea! Era atit de hoata, incit prietenului meu, bursucul, nea-vind altceva sa-i fure, i-a sterpelit darul de a scrie povesti. . . Iar la judecata, ce credeti c-a spus hoata? Cica nu i-a furat nimic pentru ca, de fapt, darul asta nu l-a avut niciodata prietenul meu . . .
— Nu mai striga atita, iedutule, ii vorbi mieros vulpea, daca nu poti sa te imbraci singur, te ajut eu .. . Arunca-mi hainele si numaidecat te imbrac!
Bucuros, iedul azvirli opincile si nadragii si camesuica. Una cite una, vulpea le prinse, le viri intr-un sac si pe-aici ti-e drumul! Fugi cu ele sa le vinda in tirg.
Mare amaraciune il cuprinse pe ied si multe lacrimi grele varsa. Dar tot plingind si vaicarindu-se il apuca foamea. Striga:
— Matusa-capra! Ospateaza-ma!
Dar nimeni nu veni sa-l ospateze. Si matusa-capra, precum se stie, era plecata.

Se porni iar iedul sa se tavaleasca si sa urle:
— Ospateaza-ma! Ospateaza-ma! Ospateaza-ma! Nu pot singur.
Cind tipa el asa, trecu pe acolo ursul. Eu, copii, am vazut multi ursi in viata mea, unii mai mari, altii mai mici, altii... de ciocolata, dar mancacios ca ursul asta n-am mai vazut. Minca de rupea! (Era atit de mancacios, incit, odata, nemaiavind ce infuleca, si-a rontait propria lui coada. Se zice ca: ,,de-aceea n-are ursul coada" ...)
— Nu mai striga atita, iedutule! il potoli ursul cu vocea lui groasa. Mai bine spune-mi unde e mancarea ca sa te ajut eu ... Te ospatez pe cinste!
De buna seama ca iedul ii spuse. Si intra ursul in bucatarie si incepu sa infulece cit sapte. Infuleca toata mamaliga. Sorbi si ultimul strop de lapte. Ba, de lacom ce era, inghiti si ceaunul si facaletul! (Hm! Ati auzit, copii, de ursi care sa inghita ceaune si facalete? Pe cuvintul meu de cinste ca eu n-am mai auzit!) Apoi, bineinteles, ursul pleca fara sa-i mai dea iedului buna-ziua.
De-abia a.cum se puse iedul si mai virtos pe plins. Si plingi si plingi. .. Rasuna casa de zbieratele lui! (Vai, copii, ori cit ati incerca nu l-ati putea intrece, dar mai bine nu incercati!) Toata lumea insa stie ca dupa plins ti se face somn. (Ori daca cineva, nu stie, afla de la mine.) Striga iedul:— Capra-bunica! Adoarme-ma!
Dar nimeni nu veni sa-l adoarma — caci si capra bunica, precum am mai spus, era plecata.
Si din nou incepu iedul sa se tavaleasca si sa urle:
— Adoarrne-ma! Adoarme-ma! Adoarme-ma! Nu pot singur . . .
Lupu tocmai iesea la plimbare. Se afla nu departe si-l auzi pe ied strigand. (Trebuie sa va spun, copii, ca eu pana acum, spre fericirea mea, nu m-am intilnit cu nici un lup si ca, tot spre fericirea mea, nici nu doresc sa ma intilnesc . . . Lupii, de obicei, nu prea stiu de gluma — iar eu, din pacate, sunt un om glumet. Lupul din povestea asta era tare hain. Nu numai ca nu stia de gluma, dar nici macar serios nu v-as sfatui sa stati de vorba cu el...)
— Nu mai striga atita, iedutule! glasui ragusit lupul. Lasa ca vin eu sa te adorm ...
Intra lupul in casa, se aseza langa ied, leganindu-l si cintindu-i:

— Nani, nani, nani, nu mai cobori, somn, ca nu-i nevoie Nani, nani, nani, Am sa-l maninc Pe iedul cel rasfatat Rizgiiat si alintat, Nani, nani, nani. ..
Iedul se-nspaiminta — si nici eu nu pot sa va spun de unde mai gasi putere sa se smulga de langa lup si s-o rupa la fuga incotro vedea cu ochii.
Se-napoie acasa gol, flamind si ostenit, abia pe seara. Si cum intra pe usa, zise:
— Capra-mama, matusa-capra, capra-bunica, am sa va povestesc tot ce s-a intimplat, dar mai intii sa-mi caut niste haine ca sa ma imbrac si apoi sa maninc ceva ca tare mi-e foame.
Se imbraca iedul, manca ce mai gasi prin oale — dar inainte sa-si inceapa povestea, adormi bustean ... Dar voua, copii, nu vi-e somn? Mie, de ce sa va mint, imi cam este. Noapte buna, dragii mei copii!
Nani, nani, nani,
Coboara, somn,
pe genele copiilor
nani, nani, nani,
dormiti, Alexandru si Bogdan,
dragii mei, baietii mei,

nani, nani, nani,
Ca tata si-a sfirsit povestea.